

UZASADNIENIE

I. K. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 18 lutego 2016 roku nr (...) w przedmiocie przyznania emerytury i przeliczenia emerytury w zakresie, w jakim decyzje te określają, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu.

Przedmiotowym decyzjom wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie prawa materialnego, to jest art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wnioskodawczyni, by uzyskać wypłatę świadczenia emerytalnego, zobowiązana jest do ponownego rozwiązania wszelkich łączących ją stosunków pracy wykonywanych w chwili nabycia prawa do tak zwanej emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, mimo iż uprzednio rozwiązała już wszelkie obejmujące ją stosunki pracy w celu przyznania jej prawa do tak zwanej emerytury nauczycielskiej.

W związku z powyższym odwołująca się wniosła o uchylenie wyżej wskazanych decyzji w zakresie, w jakim decyzje te określały, że wypłata podlega zawieszeniu i zasądzenie od ZUS na rzecz wnioskodawczyni zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni wskazała, że stanowisko ZUS w przedmiocie zawieszenia wypłaty emerytury nie zasługuje na uwzględnienie. Wnioskodawczyni bowiem w dniu 31 grudnia 2005 r. na mocy porozumienia stron rozwiązała wszystkie stosunki pracy w celu przejścia na emeryturę na podstawie przepisu art. 88 ustawy Karta Nauczyciela. ZUS kwestionował również powyższe prawo wnioskodawczyni i dopiero wyrokami Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie V U 1525/06 i Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 września 2007 r. w sprawie III AUa 2798/06 prawo to zostało przyznane wnioskodawczyni.

Po ustaniu zatrudnienia w charakterze nauczyciela wnioskodawczyni podjęła pracę w Urzędzie Miasta w O., które to zatrudnienie kontynuuje do chwili obecnej. Pismem z dnia 18 stycznia 2016 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o przeliczenie jej emerytury i jej wypłatę.

Brak jest zdaniem wnioskodawczyni podstaw do zastosowania przepisu art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który treścią odpowiada wcześniej obowiązującemu przepisowi art. 103 ust. 2 a tejże ustawy. Powołując się na stanowiska doktryny i orzecznictwo wnioskodawczyni wskazała, że emerytura, którą przyznał jej organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie stanowi nowego świadczenia w stosunku do świadczenia przyznanego jej w wyżej opisanych orzeczeniach Sądu. Osiągnięcie powszechnego wieku emerytalnego nie stanowiło bowiem wygaśnięcia wcześniej przyznanego prawa do „wcześniejszej” emerytury, a jedynie przeliczenie przyznanego wcześniej świadczenia. Natomiast decyzja ZUS została wydana w oparciu o wytyczne członka zarządu ZUS z dnia 25 listopada 2005 r. znak (...)

W odpowiedzi pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie na rzecz (...) Oddział w O. kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych, wskazując, iż zarzuty odwołującej się są nieuzasadnione, gdyż decyzja organu rentowego zapadła zgodnie z art. 110, 183 i 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni od dnia 1 stycznia 2006 r. kontynuuje zatrudnienie, został więc spełniony warunek z art. 103a wyżej wskazanej ustawy i wypłata świadczenia podlegała zawieszeniu. Poza tym ZUS powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 2/12, zgodnie z którym, art. 103a pozostawał w obrocie prawnym co do osób, które nabyły prawo do świadczeń od jego wejścia w życie, czyli 1 stycznia 2011 r., jak i przed dniem 8 stycznia 2009 r., to jest wtedy, gdy obowiązywała regulacja art. 103 ust. 2a przedmiotowej ustawy. Natomiast wnioskodawczyni nie nabyła prawa do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.

Pismem z dnia 25 maja 2016 r. wnioskodawczyni podtrzymała swoje stanowisko wskazane w odwołaniu. Wskazała, że wyżej wskazany wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Podkreśliła ponownie, iż w związku z tym, że rozwiązała wszystkie stosunki pracy z dniem 31 grudnia 2005 r., a wnioskodawczyni przyznano prawo do emerytury na podstawie przepisu art. 88 Karty Nauczyciela, to od marca 2006 r. posiada wnioskodawczyni już prawo do emerytury rozumiane w sposób generalny. Tym samym do wnioskodawczyni nie może mieć zastosowania przepis art. 103a wyżej wskazanej ustawy, gdyż emerytura po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, w sytuacji, gdy ubezpieczony był upelnoprawniony do wcześniejszej emerytury nie stanowi nowego świadczenia.

Na ostatniej rozprawie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 18 lutego 2016 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. po rozpoznaniu wniosku I. K. z dnia 19 stycznia 2016 r. przyznał jej prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2016 r., to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, ustalił termin płatności świadczenia na 20 dzień każdego miesiąca, obliczył wysokość należnej emerytury na kwotę 4.523,85 zł brutto i zawiesił wypłatę emerytury w związku z kontynuacją przez wnioskodawczynię zatrudnienia.

Decyzją z tego samego dnia po rozpoznaniu wniosku I. K. z dnia 19 stycznia 2016 r. ZUS przeliczył emeryturę od dnia 1 stycznia 2016 r., to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek ustalił termin płatności świadczenia na 20 dzień każdego miesiąca i zawiesił wypłatę emerytury w związku z kontynuacją przez wnioskodawczynię zatrudnienia.

Dowód:

akta rentowe:

- decyzje ZUS z dnia 18 lutego 2016 r.

I. K. urodzona dnia (...), w dniu 3 marca 2006 r. złożyła do (...) Oddział w O. wniosek o przyznanie emerytury. We wniosku wskazała, że w dniu 31 grudnia 2005 r. rozwiązała stosunek pracy z Zespołem Szkół Ogólnokształcących w O. i Zespołem Szkół (...) w O., natomiast w dniu 1 stycznia 2006 r. podjęła zatrudnienie w Urzędzie Miasta O..

W dniu 31 marca 2006 r. ZUS wydał decyzję, w której odmówił wnioskodawczyni prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 88 ustawy Karta Nauczyciela, gdyż złożyła wniosek o przyznanie emerytury, gdy nie była już nauczycielem, w trakcie kontynuowania innego zatrudnienia.

Wnioskodawczyni wniosła odwołanie od tej decyzji.

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2006 r. wydanym w sprawie V U 1525/06 tutejszy Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni od dnia 1 marca 2006 r. prawo do emerytury nauczycielskiej. W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził, że wnioskodawczyni spełniała wszystkie przesłanki do uzyskania emerytury, a następnie rozwiązała stosunek pracy, natomiast zgodnie ze stanowiskiem orzecznictwa wniosek o emeryturę nie musi być złożony bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy.

Od powyższego wyroku ZUS wywiódł apelację, która wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 września 2007 r. sygn akt III Aua 2798/06 została oddalona.

Decyzją z dnia 7 grudnia 2007 r. (...) Oddział w O. przyznał od dnia 1 marca 2006 r. wnioskodawczyni prawo do emerytury i wskazał, że emerytura zostanie wypłacona po rozwiązaniu stosunku pracy.

Dowód:

akta sprawy V U 1525/06:

- wyrok SO z uzasadnieniem, k. 27-29,
- wyrok SA z uzasadnieniem, k. 49-51,

akta rentowe:

- wniosek wraz załącznikami, k. 1-19,
- decyzja z dnia 31.03.2006 r., k. 23,
- odwołanie, k. 38-42,
- decyzja ZUS, k. 157-159.

Wnioskodawczyni jest od dnia 1 stycznia 2006 r. pracownikiem Urzędu Miasta w O., a od dnia 1 października 2012 r. pracownikiem Wyższej Szkoły (...). W momencie złożenia wniosku i wydania zaskarżonych decyzji, wnioskodawczyni nie rozwiązała stosunków pracy z wyżej wskazanymi pracodawcami.

Dowód:

fakt bezsporny

akta rentowe:

- zaświadczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ZUS oraz w aktach sprawy V U 1225/06. Stan faktyczny między stronami był bezsporny. Strony różniły się jedynie w ocenie, czy w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to znaczy, czy wnioskodawczyni musiała rozwiązać wszystkie stosunki pracy w celu uzyskania prawa do wypłaty emerytury.

Wyżej wskazany przepis stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przepis ten obowiązuje od dnia 1 stycznia 2011 r. natomiast do dnia 7 stycznia 2009 r. obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a wyżej wskazanej ustawy, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Rację ma pełnomocnik odwołującej się, że w niniejszej sprawie nie będzie miał zastosowania przywołany przez organ rentowy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. wydany w sprawie K 2/12, dotyczy on bowiem ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury z okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. Natomiast wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury w dniu 1 marca 2006 r.

Natomiast spór dotyczył tego, czy przyznane wnioskodawczyni zaskarżoną decyzją prawo do emerytury jest nowym prawem, czy też jedynie przekształca warunki przyznanego prawa z dniem 1 marca 2006 r. Ma to o tyle istotne

znaczenie, że jeżeli przyjmiemy, że przyznane wnioskodawczyni prawo jest nowym prawem, to aby uzyskać prawo do wypłaty emerytury powinna rozwiązać stosunek pracy ze wszystkim pracodawcami, na rzecz których wykonywała pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przy przyjęciu drugiej koncepcji, wnioskodawczyni taki warunek musiała spełnić przed uzyskaniem świadczenia przyznanego od dnia 1 marca 2006 r.

Na wstępie, wbrew twierdzeniom pełnomocnika wnioskodawczyni, w orzecznictwie istnieje spór odnośnie charakteru „nowej emerytury”. Wyraźnie na to wskazał Sąd Najwyższy w swoim orzeczeniu z dnia 30 września 2014 r. wydanym w sprawie III UK 200/13, niepublikowanym, dostępnym w LEX pod nr 1551481, stwierdzając, że w rozpoznawanej przez niego sprawie problem objęcia ubezpieczonej (skarżącej) skutkami wyroku Trybunału Konstytucyjnego sprowadzał się do oceny, kiedy „nabyła prawo do emerytury”. Czy prawo to nabyła w 2007 r. (w obniżonym wieku), a wówczas skutki wyroku Trybunału by jej nie dotyczyły, czy też w 2010 r. (w „zwykłym” wieku), czyli w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., wobec czego nie miały do niej zastosowania warunki rozwiązania stosunku pracy wynikający z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (w tym zakresie przepis ten został uznany za niezgodny z Konstytucją RP). W orzecznictwie sądów powszechnych wyrażany jest pogląd, że emerytura przyznana po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, w sytuacji, gdy ubezpieczony był uprawniony do wcześniejszej emerytury, nie stanowi nowego świadczenia. Prawo do emerytury wcześniejszej bowiem nie wygasa, ale w związku ze ziszczeniem się warunku w postaci osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego dochodzi jedynie do ustalenia na nowo podstawy wymiaru świadczenia (por. wyroki Sądów Apelacyjnych we Wrocławiu z dnia 28 czerwca 2012 r., III AUa 430/12, LEX nr 1217820; w Lublinie z dnia 30 stycznia 2013 r., III AUa 1120/12; LEX nr 1271914; w Lublinie z dnia 14 lutego 2013 r., III AUa 1130/12, LEX nr 1280631; w Gdańsku z dnia 20 marca 2013 r., III AUa 519/12, LEX nr 1314717; w Łodzi z dnia 27 marca 2013 r., III AUa 212/13, LEX nr 1314786; w Szczecinie z dnia 18 marca 2014 r., III AUa 752/13, Lex Polonica nr 8375890 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 7 maja 2012 r., III AUz 57/12, LEX nr 1164695). To stanowisko (które było podłożem rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji w zaskarżonym wyroku) zostało zapoczątkowane uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r., I UZP 3/06, (OSNP 2007 nr 1-2, poz. 22), w uzasadnieniu której wywiedziono, że emerytura w powszechnym wieku emerytalnym nie stanowi nowego świadczenia, odrębnego rodzajowo od emerytury wcześniejszej, które byłoby ustalane z uwzględnieniem reguł dotyczących określenia wysokości emerytury przyznawanej po raz pierwszy po spełnieniu warunków przewidzianych art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Taki pogląd wymagałby bowiem przyjęcia założenia, że prawo do emerytury wcześniejszej wygasa, tymczasem obowiązujące przepisy prawa ubezpieczeń społecznych nie dają podstaw do przyjęcia takiej tezy. Ponadto ustawa o emeryturach i rentach z FUS nie operuje pojęciami „nowa emerytura”, względnie „nowe świadczenie”, a skoro w art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest mowa o „emeryturze dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury”, to z tego sformułowania wynika, że w zakresie tego samego świadczenia (emerytury) - w związku ze spełnieniem warunku osiągnięcia wieku emerytalnego - dochodzi jedynie do ustalenia na nowo podstawy wymiaru świadczenia. To zapatrywanie Sąd Najwyższy wyraził także w uzasadnieniu uchwały z dnia 8 maja 2008 r., I UZP 1/08 (OSNP 2008 nr 23-24, poz. 353).

W orzecznictwie formułowany jest jednak także pogląd odmienny, w myśl którego emerytura „wcześniejsza” i emerytura „normalna” nie są tożsamymi instytucjami prawa ubezpieczeń społecznych. Już w wyroku z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 120/04 (OSNP 2005 Nr 16, poz. 257) Sąd Najwyższy przyjął, że materialnoprawną podstawą żądania w zakresie przyznania wnioskodawczyni prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym nie jest przepis, na podstawie którego przyznano jej prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia 55 lat, lecz art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego nie jest przedmiotowo tożsame z prawem do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku wynoszącego 55 lat, bo po pierwsze - podstawy prawne tych roszczeń są różne, a po drugie - przesłanki nabycia prawa do tych świadczeń są odmienne, jeśli chodzi o wymagany wiek. Są to zatem dwa odrębne świadczenia emerytalne w rozumieniu art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, które podlegają odmiennym reżimom prawnym, choćby w zakresie zawieszania lub zmniejszania prawa do tych świadczeń. Przyznanie prawa do emerytury na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS osobie, która ma ustalone prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku wynoszącego 55 lat, nie oznacza więc, że osoba ta ma prawo do dwóch świadczeń emerytalnych lub że tej osobie ustalono prawo do emerytury po raz drugi. Dlatego też

Sąd Najwyższy uznał, że złożenie wniosku o przyznanie prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego wynoszącego 60 lat przez kobietę, która ma ustalone wcześniejszą decyzją organu rentowego prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku 55 lat, oznacza, że organ rentowy nie rozstrzyga w sprawie zakończonej ostateczną decyzją, lecz w nowej sprawie z zakresu ubezpieczenia społecznego. Również w kilku późniejszych orzeczeniach Sąd Najwyższy podzielił stanowisko na temat odrębności rodzajowych zachodzących pomiędzy emeryturą przysługującą z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego a emeryturą „wcześniejszą”, a tym samym dopuścił możliwość kilkakrotnego (na podstawie różnych tytułów prawnych) nabycia przez tę samą osobę emerytury finansowanej ze środków FUS (por. zwłaszcza uchwałę z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, OSNP 2013 nr 21-22, poz. 257; a także wyroki z dnia 5 października 2006 r., I UK 82/06, LEX nr 424489; z dnia 9 września 2013 r., II UK 23/13, LEX nr 1375193 i z dnia 19 marca 2014 r., I UK 345/13, LEX nr 1455228 oraz postanowienie z dnia 20 marca 2009 r., I UZP 7/08, LEX nr 658174, a ponadto uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 10 września 2009 r., I UZP 6/09, OSNP 2010 nr 5-6, poz. 72). Tę wykładnię podzielił Sąd Najwyższy w tamtej sprawie, a tym samym uznał za nietrafny pogląd Sądu Apelacyjnego (który doprowadził do zaskarżonego rozstrzygnięcia), że emerytura ubezpieczonej przyznana po osiągnięciu przez nią powszechnego wieku emerytalnego, w sytuacji, gdy była uprzednio uprawniona do wcześniejszej emerytury, nie stanowi nowego świadczenia a osiągnięcie przez skarżącą wieku 60 lat jedynie umożliwiło jej możliwość przeliczenia uprzednio przyznanego świadczenia.

W tym miejscu warto przytoczyć na poparcie pierwszego z dwóch wyżej zaprezentowanych stanowisk uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 marca 2014 r., wydanego w sprawie III AUa 752/13, gdzie Sąd Apelacyjny wskazał, że prawo do emerytury nabywa się tylko raz w ciągu życia (por. uzas. wyr. TK sygn. akt K 2/12). Dotyczy to także emerytury, tzw. wcześniejszej, po ukończeniu 55 roku życia. Wówczas emerytura przyznana wnioskodawczyni po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, w sytuacji gdy była ona uprawniona do wcześniejszej emerytury, nie stanowi nowego świadczenia. Prawo do emerytury wcześniejszej nie wygasa, a w związku ze spełnieniem warunku osiągnięcia wieku emerytalnego następuje jedynie ustalenie na nowo podstawy emerytury, tzw. przeliczenie (por. wyrok SA w Lublinie III AUa 1120/12, uchwała SN I UZP 3/06). Z wnioskiem o przeliczenie świadczenia emerytalnego można zwracać się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wielokrotnie i z różnych powodów dających podstawę do przeliczenia wysokości świadczenia. Jednak decyzja o wysokości świadczenia emerytalnego, wydana po jego przeliczeniu, wbrew twierdzeniom ubezpieczonej nie stanowi nabycia prawa do emerytury.

W przedmiotowej sprawie Sąd podziela argumentację Sądów Powszechnych, które w swoich orzeczeniach wskazują, iż przejście z emerytury „wcześniejszej” na emeryturę „z tytułu uzyskania zwykłego wieku emerytalnego” jest jedynie przekształceniem istniejącego prawa i na emeryturę można przejść raz w życiu. Warto w tym miejscu zacytować przywołanego w odwołaniu przedstawiciela doktryny K. A., który w głosie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2003 r., II UK 146/03, opublikowanej w OSP 2005/5/68, wskazał, że kontynuacja zatrudnienia - bez rozwiązania stosunku pracy - po dniu nabycia prawa do emerytury w wieku 60/65 lat przesądza o zawieszeniu świadczenia. W celu realizacji prawa do emerytury należy rozwiązać wszystkie stosunki pracy ze wszystkimi pracodawcami, na rzecz których praca była wykonywana przed dniem nabycia prawa do emerytury. Termin „pracodawca” odnosi się do każdego pracodawcy, a nie tylko do jednego. Gdyby bowiem ograniczyć rozwiązywanie stosunku pracy wyłącznie do jednego pracodawcy, to - w przypadku osób pozostających w dwóch lub więcej stosunkach pracy - wypaczona zostałaby istota regulacji art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej (ryzyko emerytalne ziszcza się w chwili zaprzestania zatrudnienia, a prawo do świadczenia realizuje się po rozwiązaniu stosunku pracy, co stanowi przesłankę niezawieszalności emerytury) oraz powstałyby wątpliwości odnośnie do respektowania zasady równego traktowania ubezpieczonych ze względu na zachowanie prawa do świadczeń (art. 2a ust. 2 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych), gdyż podstawą różnicowania realizacji prawa do emerytury stałaby się liczba stosunków pracy, w których pozostawaliby poszczególni ubezpieczeni na niekorzyść tych z nich, którzy bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury pozostawali wyłącznie w jednym stosunku pracy.

Na marginesie glosator stwierdził, że powyższe uwagi nie dotyczą, jego zdaniem, sytuacji prawnej tych ubezpieczonych, którzy nabywają uprawnienia emerytalne w wieku wcześniejszym lub obniżonym (najczęściej 55/60

lat). W razie przejścia na emeryturę przed osiągnięciem 60/65 lat i kontynuowaniem - w okresie od nabycia prawa do emerytury w wieku niższym (obniżonym) do ukończenia 60/65 lat - zatrudnienia u różnych pracodawców nie trzeba ponownie rozwiązywać stosunku pracy po przekroczeniu tej granicy wieku, bowiem taki emeryt-pracownik rozwiązał już dawniej stosunek pracy w myśl art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, który ustanawia nakaz rozwiązania stosunku pracy jako ogólny warunek realizacji prawa do każdej emerytury. Innymi słowy, glosator uważa, że zwrot „bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury” użyty w art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej dotyczy zarówno osób, które nabywają uprawnienia emerytalne wraz z dożyciem 60/65 lat (przypadek analizowany w glosie), jak i osób, które nabywają te uprawnienia przed ukończeniem tego wieku w wyniku przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w wieku obniżonym. Np. kobieta, która rozwiązała stosunek pracy w wieku 55 lat w celu przejścia na emeryturę wcześniejszą (nabycie prawa) i ponownie nawiązała stosunek pracy w wieku 58 lat, kontynuując go po przekroczeniu 60 roku życia, nie musiałaby rozwiązać stosunku pracy w dacie ukończenia 60 lat”.

W rezultacie, skoro wnioskodawczyni raz już w dniu 31 grudnia 2005 r. rozwiązała wszystkie stosunki pracy w celu uzyskania świadczenia emerytalnego, które ostatecznie uzyskała i przyjmując, że uzyskanie powszechnego wieku emerytalnego nie stanowi przesłanki do uzyskania nowego prawa, a jedynie przekształca warunki wcześniej uzyskanego prawa do emerytury, brak jest podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie przepisu art. 103a wyżej wskazanej ustawy i wymagania od wnioskodawczyni rozwiązania stosunków pracy z dotychczasowymi pracodawcami w celu uzyskania prawa do wypłaty świadczenia.

Ponieważ Sąd Okręgowy nie jest władny uchylać decyzji organu rentowego poza wypadkami opisanymi w k.p.c., należało zmienić zaskarżone decyzje ZUS w przedmiocie zawieszania wypłaty świadczenia w ten sposób, że stwierdzić, że wypłata emerytury nie podlega zawieszeniu.

Mając na względzie treść przepisu art. 103 ust. 2 wyżej wskazanej ustawy, brak było podstawy do zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalnego z uwagi na wysokość uzyskiwanych przez wnioskodawczynię dochodów.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art. 98 k.p.c., gdyż wnioskodawczyni wygrała postępowanie w całości. Na koszty postępowania składał się koszt wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawczyni. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należną wnioskodawczyni Sąd ustalił na podstawie przepisu § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, który znajdzie zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na datę wpływu odwołania.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis uzasadnienia przesłać pełnomocnikowi organu rentowego,
3. kal. 14 dni,
4. wyznaczyć termin rozprawy celem rozpoznania wniosku o uzupełnienie wyroku na dzień 23 września 2016 r. godz. 9.50 sala 14,
5. sędzia sprawozdawca Grzegorz Kowolik,
6. zawiadomić o terminie pełnomocnika wnioskodawczyni,
7. zawiadomić o terminie pełnomocnika ZUS przesyłając mu odpis wniosku o uzupełnienie wyroku zakreślając 7-dniowy termin do ustosunkowania się.

O., dnia 17 sierpnia 2016 r.